

עתה הי' שוללים זה את זה יען שהם שאלו מולרים כלי כסף וכ' והי' עוד נוקטני אמונה ולא האמינו אמונה שלימה שיהי' שלהם כל זאת לחלוטין, ולא קנו איש את כליו ושנותיו כי לא נשך על ונתת לקנות וכל הקודם זכה וחנף את חזירו ועכשיו שהאמינו בדכ' ויחזינו זה' ונמשה עצדו ואמרו שירה על גאולתם, אור להם שיחזקו בשלהם צקנין גמור ושזכ לא יחטפו זה וזה ואמונה:

דנח כתיב בתהלים [ס"י י"ט פסוק ב"ח] הנחמדים נחמז ונפז רצ ונחמדים ונדרש ונפת לופים אחזיל על פי חני קהלה הייתי ונלך על ישראל צירושלים, שלא יאמר אדם וי זה האומר הצל הצלים הכל הצל, ע"כ הקדים שהוא צן דוד ונלך על אמונה ישראלית, וצער ונלכה צירושלים, והי' לו אז כל הכבוד שונך צכיפה, וכל הענוגים וכל עושר גדול, ונעתה ראוי הוא להעיד כי הכל הצל, וכן נ"ל שלא הי' ישראל ראוי לומר שדברי התורה נחמדים ונפז רצ ונחמדים ונדרש ונפת לופים עד שהטעינון הקצ"ה החילה ציזת מלרים וציזת היס שהי' שם כל כסף וזה שקיצן יוסף, כדאמרין צפסחים דף קי"ט ע"א, אור שמואל כל כסף וזה שבעולם יוסף לקטו והציא למלרים וכ' וכשעלו ישראל ומלרים העלוהו עונה, ואח"כ הטעינון הקצ"ה את הנון, שדצג אחד ונששים צנון, כדדחזיל [עיי' פ' הרווא דף כ"ג ע"צ] ואח"כ קרצם לפני הר קיני וידעו והצינו שנחמד ויפה קורת רוח ההיא של תורה הקדושה ונחז וכוסף ודצג ונפת לופים;

ויאמר חס שמוע השנוע לקול הי' א' וג', אחר שגאל הקצ"ה אותנו מפנינו ועינינו ומשפלות מלרים ונעשינו צני ונלכים עשירים ונפלגים כל אחד הי' לו תשעים חמורים נשא כל טוב וראו צנקות אדוניהם הלוררים צהיותם גוססים וכל אחד וכיר אדונו ולקטו ונמנו לעיניו כל כספו וזהו אשר עליו אשר צכיו לקחו המלרים למלחמה כדי טילחמו צכל חזקס עיי' נגד ישראל, ונחכדו ונחפרסם גדלם ותפארתם לעיני כל העולם בדכ' חיל אחז יושבי פלשת חילי מואצ וכ' יותר אין אדם

שלימה לעולם ועד ועולם התיקון. אצל יען שלא נשלמו כ"כ צמדריגתם צתכלית השלמות. לכן לא זכו לתכלית הישועה השלמה שיהא עולם התיקון ניד. ואי' צמדרש חילו אמרו אז הי' ונלך מיד היתה גאולה עולם ועד אצל אמרו הי' ונלך לשון עתיד. והנה שירה זאת צרוח הקודש אמרו וכווננו לומר רק הי' ונלך. ועל מה. יען כי צא קוס פרעה וג' וצני' הלכו ציצשה צתוך היס אמרו שאמרו גם שירה על גאולה פלמן ומפלת הסונאים יחכה הי' לחונכס וצמחרה צינינו יהי' הי' ונלך והי' אחד ושמו אחד (נש"נ):

כי צא קוס פרעה וכ' והען להם ונרים, צנאור ושונק על התורה צפ' זה העלה צדיצורו שתיכף בצרחתה ונרים שצני ונלרים צאו צתוך היס ושצו המים עליהם ניד ותקח ונרים וכ' ואמרה שירה עוד קודם שראו את ונלרים ונת, וזאת ונורה הפסוק כי צא קוס פרעה וכ' וישצ עליהם את וני היס אז ניד ותקח ונרים וכ' ותען להם שירו לה' וכ', ולא אמרו אלא פקוק ראשון והשאר אמרו אח"כ עם משה וישראל ציחד, ויכוון דצרינו לפי הפשט כי הנשים ונצטחות היו צגאולתם כנוו שח' צרש"י כי הולילו תופים ונחולות ונולרים כי הנשים הי' ונצטחות שהקצ"ה יענה להם נכים, לכן ניד כאשר ראו שצג הנוים על ונלרים קודם שראו וניתהן אמרו שירה כי לא יראו שהם עולים ונלד אחר אולם האנשים לא הי' צועתנים כ"כ כנוו שאמרו הנוצלי אין קצרים צנולרים לכן לא אמרו שירה עד שראו צנייתהן של ונלרים, כי יראו חולי הם עולים ונלד אחר כדאי צרש"י לעיל צפ' וירא ישראל את ונלרים ונת וכ', ונראה לפרש צזה הפסוק אז ישיר משה וכ' הלא ונלד אז וניותרת היא וכ' ללמוד צא כי אז אחר וירא ישראל את ונלרים ונת על שפת היס אז ישיר משה וכ', ולא צמוקדם, לא כנוו הנשים הלדקניות שאמרו שירה ניד קודם שראו וניתות המלרים. ומהנעתיק ומוי'ל]

ש שם לו חק ונשפט, כ' הרנצ"ן שם ונשפט צין איש לחזירו שלא יגזלו זה את זה כוננהג השוללים צצנחנות, וכ"ל עד